

Arrest

nr. 186 463 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 oktober 2016 (blijkens bijlage 25) en heeft zich vluchteling verklaard op 3 november 2016 (blijkens de bestreden beslissing).

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 november 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 16 november 2016 en op 13 december 2016.

1.3. Op 27 december 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 december 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Palestijnse nationaliteit en bent u op 8 juni 1983 geboren in Novogradak, Wit-Rusland. Uw biologische vader, R.(...) S.(...), is van Palestijnse origine. Uw vader vertrok in 1987 uit Wit-Rusland. Het contact tussen uw moeder en hem werd kort erna verbroken. Sindsdien hebben jullie geen nieuws meer van hem. Uw moeder hertrouwde met de Wit-Rus N.(...) D.(...). Hij adopteerde u en uw zus en jullie droegen zijn familienaam. U groeide op als I.(...) D.(...). U had de Wit Russische nationaliteit en hing het christen orthodoxe geloof aan. U volgde universitaire studies in de filologie en werkte twee jaar als leerkracht. In 2007 besloot u uw vader te gaan zoeken. U reisde in februari 2007 naar Egypte aangezien de laatste berichten van daar kwamen. U leerde er uw huidige echtgenoot, S.(...), Z.(...) M.(...) S.(...) (o.v. 8.187.751) kennen. Uw man had reeds een eerste vrouw, H.(...) S.(...). U trouwde in april 2007 en volgde uw man naar Gaza. Jullie bleven eerst een paar weken in Gaza Stad en vervolgens verhuisden jullie naar Rafah. U bekeerde zich in 2008 tot de Islam. Uw man werkte voor Fatah en had geregeld problemen met Hamas. U viel nogal op in Gaza met uw westerse klededrucht en uw niet Arabisch uiterlijk. U werd regelmatig gecontroleerd en men wilde weten wat u in Gaza deed. Men vermoedde dat u voor Israël spioneerde. U kwam nauwelijks buiten. Uw man verliet Gaza in januari 2016. Na zijn vertrek kwam men vaak langs om te kijken of uw man zich niet verschuilde in het huis. De invallen vonden voornamelijk 's nachts plaats waardoor uw kinderen steeds wakker werden. U besloot dan ook uit Gaza te vertrekken samen met uw twee kinderen. U reisde in maart 2016 via de grensovergang naar Egypte waar de familie van uw echtgenoot u opving en documenten regelde om mee naar België te reizen. U vloog naar Oekraïne en reisde met een Schengenvisum verder naar België. U vertrok drie weken later op vraag van uw man naar het buitenland. U ging naar Wit-rusland in mei 2016. U verbleef een maand bij uw moeder en stiefvader. Uw stiefvader was boos dat u bekeerd was en u was niet welkom in zijn huis. Hij dreigde ermee u en uw kinderen te vermoorden. Hij maakte het leven voor u en uw kinderen ondragelijk. Hij wilde het liefst dat u zo snel mogelijk zijn huis verliet. U deed dit uiteindelijk en verbleef nog een maand bij een vriendin in een andere stad. Eind augustus 2016 reisde u naar Egypte waar u nog een tweetal maanden verbleef. U reisde vervolgens via Turkije naar België waar u op 3 november 2016 asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een origineel Palestijns reisdocument neer, de geboorteakte van uw beide zonen en een UNWRA registratie kaart van de schoonfamilie. Het Commissariaat-generaal is enkel in bezit van kopies van deze documenten daar de originelen in het bezit zijn van de grenspolitie.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Vooreerst dient er een opmerking geformuleerd te worden bij de nationaliteit die u verklaarde te hebben. U verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben (CGVS vrouw I p.3). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u de Wit-Russische nationaliteit had bij uw geboorte (CGVS vrouw II p.2). Hoewel uw vader Palestijn was, kreeg u de Wit-Russische nationaliteit daar u in Wit-Rusland geboren was (CGVS vrouw II p.2). U heette toen I.(...) K.(...) S.(...) (CGVS vrouw II p.2). Na het vertrek van uw biologische vader in 1987 hertrouwde uw moeder en werd u door de Wit-Rus N.(...) D.(...) geadopteerd. U nam al zijn gegevens over en ging door het leven als I.(...) D.(...) (CGVS vrouw I p.4). U reisde in 2007 als toerist naar Egypte om uw biologische vader te zoeken. U had niet de intentie in Egypte te blijven, maar u werd er verliefd op uw huidige echtgenoot (CGVS vrouw II p.6, p.7). U huwde op 10 april 2007 in Egypte met Z.(...) S.(...), een Palestijn. Het betreft hier louter een religieus huwelijk (CGVS vrouw II p.9, p.10). Uw man belde vervolgens zijn broer op en stuurde pasfoto's van u op vanuit Egypte naar Gaza. Zijn broer maakte een Palestijns paspoort voor u aan (CGVS man II p.3). U werd op die manier geregistreerd in Gaza als een Palestijnse, maar zonder nationaal nummer (CGVS man II p.2). Uit uw verklaringen blijkt dat u ervan uitgaat dat de Wit-Russische wetgeving het niet toelaat om twee nationaliteiten te bezitten (CGVS vrouw II p.24). In de kantlijn kan er allereerst aangestipt dat Palestijnen staatloos zijn en dus niet over een nationaliteit beschikken. U gaf voorts aan dat je afstand moest doen van je Wit-Russische nationaliteit alvorens je een andere nationaliteit kan aannemen (CGVS vrouw II p.24). U heeft

echter geen administratief-juridische stappen ondernomen om afstand te doen van uw Wit-Russische nationaliteit. U spreekt zich zelfs tegen op dit punt. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat men u heeft uitgeschreven omdat u uitgelegd had dat u ging verhuizen (CGVS vrouw I p.3). In het bijkomende gehoor verklaarde u dat u als toerist naar Egypte ging (CGVS vrouw II p.6). U heeft geen documenten in uw bezit waaruit blijkt dat u afstand zou gedaan hebben van uw nationaliteit (CGVS vrouw I p.4). U heeft de Wit-Russische autoriteiten nooit op de hoogte gebracht dat u uw identiteit gewijzigd had naar K.(...) S.(...) en dat u als Palestijnse geregistreerd stond (CGVS vrouw II p.24). Er kan dus geconcludeerd worden dat u voor de Wit-Russische autoriteiten nog steeds I.(...) D.(...) bent en niet K.(...) S.(...). Als de Wit-Russische wetgeving erop nageslagen wordt, kan er opgemerkt worden dat deze stipuleert dat het Wit-Russisch staatsburgerschap niet kan verloren gaan wanneer een burger emigreert of in een andere staat gaat wonen. Je kan het evenmin kwijt raken door te huwen met een persoon die staatloos is of een persoon die een andere nationaliteit heeft. Meer nog, uit de wetgeving blijkt dat een kind de Wit-Russische nationaliteit krijgt als één van de ouders de Wit-Russische nationaliteit heeft onafhankelijk waar het kind geboren is, mits de nodige stappen ondernomen worden (zie infomap). Uw kinderen hebben dus eveneens recht op de Wit-Russische nationaliteit. Uit de notulen opgetekend tijdens het gehoor van uw echtgenoot blijkt dat hij geboorteakten van de kinderen verkregen heeft vanuit de Verenigde Arabische Emiraten en van Wit-Rusland (CGVS man II p.7, 8). U verklaarde verder met een Wit-Russische paspoort op naam van I.(...) D.(...) vanuit Egypte met het vliegtuig, via Oekraïne en Praag naar België gereisd te zijn. U reisde samen met uw twee kinderen die eveneens met een Wit-Russisch paspoort reisden op hun eigen namen en aldus ook de Wit-Russische nationaliteit bezitten (CGVS Vrouw II p.24, p.25). U bent vervolgens met deze documenten vanuit België naar Wit-Rusland gereisd eveneens met het vliegtuig en u landde er op de luchthaven van Minsk (CGVS vrouw II p.25). U heeft geen problemen gehad met de Wit-Russische autoriteiten op de luchthaven. De authenticiteit van de documenten werd er niet betwijfeld (CGVS II vrouw p.30). U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat u en uw kinderen de Wit-Russische nationaliteit niet meer hebben en staatloos zouden zijn. De Wit-Russische wetgeving staat dit bovendien niet toe. Deze stelt immers dat men geen einde kan maken aan zijn Wit-Russische staatsburgerschap als men geen ander staatsburgerschap heeft of een garantie heeft dat men dat gaat krijgen (zie infomap). Er dient bijgevolg een analyse van uw vrees ten opzichte van Wit-Rusland gemaakt te worden.

U kan niet aannemelijk maken dat er in uw hoofde bij terugkeer naar Wit-Rusland sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalde aan dat uw stiefvader het leven van u en uw kinderen moeilijk maakte. Hij was niet akkoord dat u zich bekeerd had en hij schreeuwde vaak tegen u en uw kinderen. Hij deed alles om u en uw kinderen uit het huis te krijgen. Hij dreigde ermee u en uw kinderen te vermoorden. Na een maand en half hield u het voor bekeken en bent u bij een vriendin gaan logeren (CGVS vrouw I p.6). U heeft in de maand en half, dat u bij uw vriendin woonde geen problemen meer gehad met uw stiefvader. U had al de communicatie verbroken en heeft sindsdien niets meer van hem vernomen (CGVS vrouw I p.7, II p.31). U heeft geen problemen gehad met de autoriteiten in Wit-Rusland of met enig andere persoon (CGVS vrouw II p.30). U gevraagd waarom u de bescherming van de Wit-Russische autoriteiten niet inriep omwille van de dreigementen die uw stiefvader uitte, verklaarde dat het geen zin had. Hij zou slechts vijftien dagen celstraf krijgen. U heeft evenmin klacht ingediend tegen de man (CGVS vrouw II p.31). U maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat u desgevallend geen beroep kon doen op de bescherming van de lokale autoriteiten. U verklaarde dat u op straat nagekeken werd omdat u de hijab droeg (CGVS vrouw II p.30). U heeft persoonlijk in de periode dat u in Wit-Rusland was geen problemen gehad omwille van uw religie. U werd nagekeken, maar u werd niet aangesproken of aangevallen (CGVS vrouw II p.30). Dergelijke voorvallen zijn onvoldoende ernstig om te gelden als vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Wit-Rusland.

U gevraagd wat u precies vreesde bij terugkeer naar Wit-Rusland, haalde aan dat u niet over een woonplaats en levensmiddelen beschikte. U had niemand meer in Wit-Rusland aangezien uw stiefvader niets meer van u wilde weten (CGVS vrouw I p.10). U hebt echter blijk gegeven nog over een functionerend netwerk te beschikken daar u vrij snel een andere woonplaats had gevonden bij een vroegere studievriendin (CGVS vrouw I p.6, p.7). Verder heeft u een diploma filologie en heeft u twee jaar als leerkracht gewerkt. U heeft Wit-Rusland in 2007 verlaten om uw vader te zoeken (CGVS vrouw I p.5). Hieruit kan geconcludeerd worden dat er in 2007 evenmin sprake was van een gegronde vrees voor vervolging die u noopte het land te verlaten. Bovendien bent u in 2016 vrijwillig teruggekeerd naar Wit-Rusland. Aangezien u vrijwillig naar Wit-Rusland keerde, kan er moeilijk gesproken worden van een gegronde vrees voor vervolging aldaar. Naast moeilijke levensomstandigheden voorziet u zelf geen problemen bij terugkeer naar Wit-Rusland. Dat dit louter socio-economische motieven zijn die geen uitstaan hebben met de Conventie hoeft geen betoog (CGVS vrouw I p.11).

Verder kan er nog opgemerkt dat het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaringen dat u gedurende negen jaar in de Gaza strook zou gewoond hebben. In eerste instantie kan er opgemerkt worden dat u geen Arabisch spreekt. U bent niet eens in staat een eenvoudig gesprek te voeren in het Arabisch. Dit is zeer merkwaardig. In Gaza is de voertaal immers Arabisch en u heeft bovendien een universitair diploma in de filologie. U heeft dus reeds enige ervaring in het aanleren van vreemde talen. U kende een paar woorden in het Arabisch zoals tomaat, brood of thee (CGVS vrouw II p.18). Het is niet aannemelijk dat iemand die gedurende negen jaar in de Gaza strook woonde een dermate beperkte kennis van het Arabisch heeft (CGVS vrouw II p.18). U gaf meermaals aan dat u altijd thuis zat (CGVS vrouw I p.12). U heeft slechts op één plaats in Rafah gewoond en dit gedurende negen jaar. Zowel aan u als aan uw echtgenoot werd gevraagd een plattegrond van het huis te tekenen (CGVS vrouw II p.11, man II p.4). U tekende een plattegrond met twee slaapkamers, terwijl uw echtgenoot er slechts eentje tekende. Ook de keuken bevond zich op een andere plaats (zie schetsen). Aangezien u gedurende negen jaar in hetzelfde appartement woonde, mag er verwacht worden dat u en uw echtgenoot dezelfde plattegrond tekende. Het feit dat er substantiële verschillen waren tussen beide plattegronden ondermijnt dit mede de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u negen jaar in Rafah woonde. U begreep ook niet waarom uw man iets anders getekend had (CGVS vrouw II p.28). Verder blijken er contradicties te bestaan tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot over jullie leven in Rafah. Zo verklaarde u dat uw echtgenoot de eerste maanden na uw komst naar Gaza bij u woonde, daar u aan het land moest wennen. Vervolgens zou hij overdag met de kinderen van zijn eerste vrouw tijd spenderen en de avond en de nacht was hij bij u (CGVS vrouw II p.17, man II p.4). Volgens uw verklaringen wist de eerste echtgenote van uw man dat hij die eerste maanden bij u was. Ze was hier absoluut niet mee opgezet. Uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat de eerste echtgenote niet eens op de hoogte was van uw bestaan. Hij had haar pas na acht maanden of een jaar ingelicht over het nieuws dat hij met u getrouwd was (CGVS vrouw II p.17, man II p.4). Dat ook jullie verklaringen over jullie gezamenlijke leven niet overeenkomen is merkwaardig. Ook hier kon u geen overtuigende uitleg voor voorzien. U haalde aan dat de eerste vrouw in de eerste weken na het huwelijk niet op de hoogte was van het tweede huwelijk van uw echtgenoot (CGVS vrouw II p.28). Dit is echter geen uitleg voor de verklaring van uw man dat hij zijn eerste vrouw pas na acht maanden tot een jaar had ingelicht over het huwelijk. Voorts blijkt dat u Rafah in maart 2016 verlaten heeft met uw Palestijns paspoort. U heeft legaal de grenspost gepasseerd, zo verklaart u. Uw Palestijns paspoort werd echter niet gestempeld door de grenscontrole (CGVS vrouw II p.22). Ook dit is vreemd, meer nog uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de grensovergang niet open was in maart 2016 (CGVS vrouw II p.22, p.23). U kan dus onmogelijk op die datum legaal en probleemloos de Gazastrook verlaten hebben. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw kinderen naar een Arabische televisie zender keken. U wist de naam niet van deze zender. U kende geen Arabisch dus u wist niet over welke zender het ging (CGVS vrouw II p.38). Dit is niet aannemelijk. U bent immers universitair geschoold, dat u dan achterhaalt welke de enige zender is waar uw kinderen naar keken is dan ook niet aannemelijk. Ook de enige gsm provider kende u niet, wederom haalde u uw beperkte Arabische kennis aan als reden voor deze onwetendheid. Daar er slechts één enkele gsm provider actief is in de Gaza strook is het merkwaardig dat u deze niet bij naam kent ondanks uw beperkte Arabische kennis. Temeer deze operator klaarblijkelijk ook in Latijns schrift naambekendheid geniet (zie infomap). Tijdens het eerste gehoor werd er gepeild naar uw geografische kennis over de Gaza strook. U kwam niet verder dan aan te geven dat u in Blok G woonde en u kende eveneens de naam van het ziekenhuis waar uw kinderen geboren werden. Er waren geen straatnamen en u mocht uw woonplaats niet verlaten, zo stelt u (CGVS vrouw I p.13, p.14). In het bijkomende gehoor kende u plots wel de naam van verschillende straten (CGVS vrouw II p.20). Dit is merkwaardig en doet vermoeden dat u deze kennis tussen beide gehoren aangeleerd heeft. U geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde dat u in de war was en dat u dacht dat het enkel over de geografie van uw blok ging (CGVS vrouw II p.21). Deze uitleg kan niet overtuigen aangezien er duidelijk gevraagd werd of u iets meer kende dan uw het appartement waar u woonde en het ziekenhuis waar uw kinderen geboren zijn (CGVS vrouw I p.13, p.14). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw verklaringen dat u van mei 2007 tot maart 2016 in de Gaza strook verbleven heeft.

Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u gedurende negen jaar in Gaza gewoond heeft. Verder kan er aangestipt dat u niet aannemelijk kan maken dat u niet meer over de Wit-Russische nationaliteit beschikt. Uw vrees dient dan ook ten aanzien van Wit-Rusland beoordeeld te worden. Voorgaande argumentatie staat toe te concluderen dat u in Wit-Rusland geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art.48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U

heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Wit-Rusland.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw documenten zijn afgeleverd door de Palestijnse autoriteit en wijzigen de appreciatie van uw vrees ten opzichte van Wit-Rusland aldus niet. Ze tonen evenmin aan dat u of uw kinderen niet over de Wit-Russische nationaliteit zouden beschikken of dat u negen jaar lang in Gaza zou hebben verbleven. Het Palestijnse paspoort werd vanuit Egypte verkregen, op de UNRWA registratiekaart staat uw naam niet eens aangegeven en de geboorteaktes zijn hoogstens een aanwijzing dat uw kinderen mogelijk in Gaza geboren zouden zijn en dat u zich bijgevolg op dat moment in Gaza bevond. Hierbij dient evenwel nog te worden gewezen op de hoogst vage verklaringen van uw echtgenoot over de wijze waarop hij deze geboorteaktes verkregen zou hebben waardoor er twijfels rijzen over de bewijswaarde van deze documenten en de waarachtigheid van de informatie die op deze documenten staat aangegeven (CGVS man II p.7, 8).

De vaststelling dat er in hoofde van uw Palestijnse echtgenoot werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van uw asielaanvraag, aangezien er in uw hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Wit-Rusland, het land waarvan u de nationaliteit bezit. Het doel van de asielprocedure is trouwens niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Wat uw kinderen betreft wijst het CGVS er op dat deze kinderen, gezien bovenstaande vaststellingen, net zoals u over de Wit-Russische nationaliteit beschikken.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en de bevalling voorzien is op 13 januari 2017.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van "artikel 1 van het protocol van New York dd. 31 jan 1967", van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 48/3 en 48/5, § 3, lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in samenlezing met artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel", stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel van het middel betwist verzoekster de verklaringen en motieven van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot haar nationaliteit. Verzoekster stelt vast dat de commissaris-generaal ten eerste overweegt dat de vraag naar internationale bescherming geëvalueerd moet worden ten opzichte van Wit-Rusland omdat de Palestijnse nationaliteit voor de Belgische overheid niet bestaat. Verzoekster vervolgt dat het

Commissariaat-generaal geen rekening hield met het feit dat zij heeft aangegeven dat haar problemen zijn ingegeven door de moeilijkheden die haar man ondervond met Hamas in Gaza en haar asielprocedure als het ware deze van haar echtgenoot volgt. Bovendien dient – naar mening van verzoekster – op basis van artikel 48/5, § 3, *in fine* van de vreemdelingenwet en artikel 27, punt C van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen rekening te worden gehouden met “*de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.*” Verzoekster laakt voorts dat het Commissariaat-generaal zich onbevoegd verklaart met betrekking tot de eerbiediging van het gezinsleven, daar uit voorgaande bepalingen voortvloeit dat de commissaris-generaal hiermee wel degelijk rekening moet houden. Verzoekster wijst er in dit verband nog op dat zowel haar man als zijzelf onmiddellijk hun plicht vervuld hebben om alle documenten over relevante familieleden over te maken (artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Verzoekster verwijst voorts nog naar artikel 7, § 2 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) om nogmaals te onderstrepen dat indien aan haar echtgenoot het statuut van vluchteling wordt gegeven eveneens aan haar – als zijnde echtgenote – deze status moet worden toegekend.

Verzoekster vervolgt met het weerleggen van de elementen die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangrijpt om de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag te illustreren, meer bepaald met betrekking tot het negenjarig verblijf in de Gazastrook. Zo betoogt verzoekster dat de plattegrond van de woning die opgesteld werd door haar man en deze die zij zelf schetste wel degelijk overeenstemmen. Wat betreft de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de grensovergang in maart 2016 in Rafah naar Egypte voert verzoekster aan dat zij een groot probleem heeft met het stuk “*Rafah Crossing: Movement of people into and out of Gaza*” waarop de commissaris-generaal zich steunt nu hierbij geen enkele bron wordt vermeld. Het document voldoet derhalve niet aan de eisen zoals vervat in artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bovendien wijst verzoekster erop dat zij zelf uitdrukkelijk tijdens het gehoor heeft aangegeven dat de paspoorten niet werden afgestempeld aan de Egyptische kant van de grens wat geenszins wil zeggen dat zij niet officieus de grens is overgestoken. Voorts geeft verzoekster te kennen dat zij wel degelijk een gedegen kennis heeft van de stad Rafah, gelet op het feit dat zij niet vaak alleen naar buiten ging.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande het statuut van vluchteling – werkt verzoekster zowel de vrees ten aanzien van Wit-Rusland als ten aanzien van Palestina uit. Wat betreft de vrees in Wit-Rusland laakt verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verplichtingen van artikel 48/5, § 3, *in fine* van de vreemdelingenwet en artikel 27 c) van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet heeft nageleefd daar geen enkele documentatie, COI rapport of een rapport van CEDOCA met betrekking tot de vervolging van moslims in Wit-Rusland werd toegevoegd aan het administratief dossier en aldus minstens sprake is van een onzorgvuldigheid in hoofde van de commissaris-generaal. Verzoekster verwijst naar het artikel “*VS-rapport klaagt gebrek godsdienstvrijheid in moslimlanden aan*”, van Mondiaal Nieuws van 8 oktober 2002 en een artikel met “*Landenoverzicht vervolging*” van Eindtijd van 9 februari 2011 om te illustreren dat er problemen bestaan met godsdienstvrijheid in Wit-Rusland. Verzoekster voert aan dat zij in Wit-Rusland niet zal kunnen werken zonder dat haar vrijheid van godsdienst wordt belemmerd en geen toekomst heeft aldaar. Verzoekster wijst er nog op dat de vrijheid van godsdienst in België door tal van nationale en internationale bepalingen wordt verzekerd, m.n. het EVRM en artikel 48/3, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster vervolgt met te stellen dat zij geen steun meer kan ontvangen van haar moeder die samen met haar stiefvader leeft, aangezien de stiefvader ermee dreigt zowel haar kinderen als zijzelf te doden. Tot slot verbaast verzoekster zich erom dat de COI in verband met nationaliteitswetgeving dateert van 2013 en derhalve bezwaarlijk accurate en nauwkeurige informatie kan weergeven. Verzoekster meent, op basis van het voorgaande, dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend of minstens dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigd moet worden en moet worden teruggestuurd.

Met betrekking tot de vrees in Gaza voert verzoekster aan dat haar verblijf in Gaza bezwaarlijk op de helling kan staan en somt een hele reeks gegevens op waarover geen twijfel bestaat. Verzoekster volhardt in haar asielaanvraag en besluit dat zij niet veilig kan overleven in Gaza. Zij wijst het

Commissariaat-generaal nog op het arrest Nawras Bolbol *versus* Hongarije voor het Hof van Justitie (case C-31/09 van 17 juni 2010) en formuleert de stelling dat het *in casu* inderdaad zo is dat haar kinderen gebruik hebben gemaakt van UNWRA en dat UNWRA zonder twijfel haar taak niet langer aankan om bescherming te bieden zodat België hen noodzakelijke bescherming moet bieden. Aangezien het *in casu* om twee minderjarige kinderen gaat, dient de moeder – zijnde verzoekster – eveneens het statuut van vluchteling te worden toegekend. Het Commissariaat-generaal is evenwel voorbijgegaan aan voorgaand arrest zodat haar een gebrekkige motivering kan worden verweten.

In ondergeschikte orde wordt gevraagd om het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de nodige informatie aan het administratief dossier toe te voegen in verband met de situatie van moslims in Wit-Rusland.

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingsstukken gevoegd: het artikel “*VS-rapport klaagt gebrek godsdienstvrijheid in moslimlanden aan*” van Mondiaal Nieuws van 8 oktober 2002 en een artikel met “*Landenoverzicht vervolging*” van Eindtijd van 9 februari 2011.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt het artikel “*Rafah crossing – Movement of people into and out of Gaza*” van UNOCHA van 20 december 2016 en de COI Case “*PLE2017-001*” van 30 januari 2017 gevoegd, welke op 2 februari 2017 aan de Raad werd overgemaakt.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat in hoofde van verzoekster geen sprake is van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en omdat (i) een opmerking geformuleerd moet worden bij de Palestijnse nationaliteit die verzoekster verklaarde te hebben nu zij niet aannemelijk kan maken dat zij en haar kinderen de Wit-Russische nationaliteit niet meer hebben en staatloos zouden zijn; (ii) zij niet aannemelijk kan maken dat er in haar hoofde bij terugkeer naar Wit-Rusland sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, gelet op het feit dat (1) zij, nadat haar stiefvader haar het leven moeilijk maakte, zonder problemen bij een vriendin kon wonen gedurende een maand en half, (2) zij geen problemen gehad heeft met de autoriteiten van Wit-Rusland of met enig andere persoon, (3) zij geen bescherming inriep van de Wit-Russische autoriteiten en niet kan aantonen dat zij hierop geen beroep zou kunnen doen, (4) zij geen klacht indiende tegen haar stiefvader, (5) hoewel verzoekster verklaart te worden nagekeken op straat omdat zij een hijab droeg, zij geen persoonlijke problemen heeft gehad omwille van haar religie tijdens de periode dat zij in Wit-Rusland verbleef daar zij werd nagekeken, maar niet werd aangesproken of aangevallen, zodat zij niet aannemelijk kan maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Wit-Rusland, (6) zij verklaarde te vrezen dat zij geen woonplaats en levensmiddelen zou hebben bij terugkeer naar Wit-Rusland, wat louter socio-economische motieven uitmaken die geen uitstaan hebben met de Vluchtelingenconventie en zij bovendien over een functionerend netwerk beschikt; (iii) geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters verklaringen dat zij gedurende negen jaar in de Gazastrook zou hebben gewoond; (iv) evenmin redenen voorhanden zijn om verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet daar zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval zij zou terugkeren naar Wit-Rusland; (v) de door verzoekster neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (vi) de vaststelling dat verzoeksters Palestijnse echtgenoot de vluchtelingenstatus werd toegekend geen afbreuk doet aan de appreciatie van haar asielaanvraag, aangezien er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Wit-Rusland, het land waarvan zij de nationaliteit bezit en (vii) wat verzoeksters kinderen betreft, dient te worden vastgesteld dat zij net als verzoekster over de Wit-Russische nationaliteit beschikken.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet

duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 december 2016 (CG nr. 1601177), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoekster de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4.1. Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

2.4.2. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij de Wit-Russische nationaliteit had bij haar geboorte omdat zij in Wit-Rusland geboren is (administratief dossier, stuk 7, p. 2 en administratief dossier, stuk 9, p. 3). Zij maakt bovendien niet aannemelijk dat zij, noch haar kinderen, niet langer over de Wit-Russische nationaliteit beschikken en derhalve staatloos zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan derhalve worden bijgetreden waar hij overweegt: *“Vooreerst dient er*

een opmerking geformuleerd te worden bij de nationaliteit die u verklaarde te hebben. U verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben (CGVS vrouw I p.3). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u de Wit-Russische nationaliteit had bij uw geboorte (CGVS vrouw II p.2). Hoewel uw vader Palestijn was, kreeg u de Wit-Russische nationaliteit daar u in Wit-Rusland geboren was (CGVS vrouw II p.2). U heette toen I.(...) K.(...) S.(...) (CGVS vrouw II p.2). Na het vertrek van uw biologische vader in 1987 hertrouwde uw moeder en werd u door de Wit-Rus N.(...) D.(...) geadopteerd. U nam al zijn gegevens over en ging door het leven als I.(...) D.(...) (CGVS vrouw I p.4). U reisde in 2007 als toerist naar Egypte om uw biologische vader te zoeken. U had niet de intentie in Egypte te blijven, maar u werd er verliefd op uw huidige echtgenoot (CGVS vrouw II p.6, p.7). U huwde op 10 april 2007 in Egypte met Z.(...) S.(...), een Palestijn. Het betreft hier louter een religieus huwelijk (CGVS vrouw II p.9, p.10). Uw man belde vervolgens zijn broer op en stuurde pasfoto's van u op vanuit Egypte naar Gaza. Zijn broer maakte een Palestijns paspoort voor u aan (CGVS man II p.3). U werd op die manier geregistreerd in Gaza als een Palestijnse, maar zonder nationaal nummer (CGVS man II p.2). Uit uw verklaringen blijkt dat u ervan uitgaat dat de Wit-Russische wetgeving het niet toelaat om twee nationaliteiten te bezitten (CGVS vrouw II p.24). In de kantlijn kan er allereerst aangestipt dat Palestijnen staatloos zijn en dus niet over een nationaliteit beschikken. U gaf voorts aan dat je afstand moest doen van je Wit-Russische nationaliteit alvorens je een andere nationaliteit kan aannemen (CGVS vrouw II p.24). U heeft echter geen administratief-juridische stappen ondernomen om afstand te doen van uw Wit-Russische nationaliteit. U spreekt zich zelfs tegen op dit punt. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat men u heeft uitgeschreven omdat u uitgelegd had dat u ging verhuizen (CGVS vrouw I p.3). In het bijkomende gehoor verklaarde u dat u als toerist naar Egypte ging (CGVS vrouw II p.6). U heeft geen documenten in uw bezit waaruit blijkt dat u afstand zou gedaan hebben van uw nationaliteit (CGVS vrouw I p.4). U heeft de Wit-Russische autoriteiten nooit op de hoogte gebracht dat u uw identiteit gewijzigd had naar K.(...) S.(...) en dat u als Palestijnse geregistreerd stond (CGVS vrouw II p.24). Er kan dus geconcludeerd worden dat u voor de Wit-Russische autoriteiten nog steeds I.(...) D.(...) bent en niet K.(...) S.(...). Als de Wit-Russische wetgeving erop nageslagen wordt, kan er opgemerkt worden dat deze stipuleert dat het Wit-Russisch staatsburgerschap niet kan verloren gaan wanneer een burger emigreert of in een andere staat gaat wonen. Je kan het evenmin kwijt raken door te huwen met een persoon die staatloos is of een persoon die een andere nationaliteit heeft. Meer nog, uit de wetgeving blijkt dat een kind de Wit-Russische nationaliteit krijgt als één van de ouders de Wit-Russische nationaliteit heeft onafhankelijk waar het kind geboren is, mits de nodige stappen ondernomen worden (zie infomap). Uw kinderen hebben dus eveneens recht op de Wit-Russische nationaliteit. Uit de notulen opgetekend tijdens het gehoor van uw echtgenoot blijkt dat hij geboorteakten van de kinderen verkregen heeft vanuit de Verenigde Arabische Emiraten en van Wit-Rusland (CGVS man II p.7, 8). U verklaarde verder met een Wit-Russische paspoort op naam van I.(...) D.(...) vanuit Egypte met het vliegtuig, via Oekraïne en Praag naar België gereisd te zijn. U reisde samen met uw twee kinderen die eveneens met een Wit-Russisch paspoort reisden op hun eigen namen en aldus ook de Wit-Russische nationaliteit bezitten (CGVS Vrouw II p.24, p.25). U bent vervolgens met deze documenten vanuit België naar Wit-Rusland gereisd eveneens met het vliegtuig en u landde er op de luchthaven van Minsk (CGVS vrouw II p.25). U heeft geen problemen gehad met de Wit-Russische autoriteiten op de luchthaven. De authenticiteit van de documenten werd er niet betwijfeld (CGVS II vrouw p.30). U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat u en uw kinderen de Wit-Russische nationaliteit niet meer hebben en staatloos zouden zijn. De Wit-Russische wetgeving staat dit bovendien niet toe. Deze stelt immers dat men geen einde kan maken aan zijn Wit-Russische staatsburgerschap als men geen ander staatsburgerschap heeft of een garantie heeft dat men dat gaat krijgen (zie infomap). Er dient bijgevolg een analyse van uw vrees ten opzichte van Wit-Rusland gemaakt te worden." In zoverre verzoekster in het onderhavige verzoekschrift aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot deze vaststelling komt omdat ten eerste wordt overwogen dat de Palestijnse nationaliteit voor de Belgische overheid niet bestaat, merkt de Raad op dat dit geenszins de determinerende overweging uitmaakt van de commissaris-generaal doch wél verzoeksters verklaringen en de Wit-Russische nationaliteitswet die erop wijzen dat verzoekster de Wit-Russische nationaliteit bezit, zoals blijkt uit het voorgaande. Met de verwijzing naar de UNRWA-kaart van haar echtgenoot waarop haar kinderen ingeschreven staan, slaagt verzoekster er evenmin in om bovenstaande pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De UNRWA-kaart biedt namelijk enkel het bewijs dat de vader van Palestijnse afkomst is, zoals terecht wordt opgeworpen door de commissaris-generaal. Nu geenszins kan worden aangenomen dat verzoekster en haar kinderen staatloos zijn, kan de verwijzing naar HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010 niet nuttig worden ingeroepen.

Verzoekster verbaast er zich voorts over dat de COI in verband met nationaliteitswetgeving dateert van 2013 en derhalve bezwaarlijk accurate en nauwkeurige informatie kan weergeven. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel bij waar deze opwerpt dat de

nationaliteitswet van Wit-Rusland dateert van 1 augustus 2002 en dat verzoekster zich ertoe beperkt op een algemene wijze kritiek te uiten over de actualiteit van het bijgevoegde landenrapport zonder evenwel met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt niet (langer) correct is. Dergelijke blote beweringen zijn niet van dien aard dat zij de informatie afkomstig uit het landenrapport kunnen weerleggen.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeksters vraag tot internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Wit-Rusland, zoals correct in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij Wit-Rusland is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat het gegeven dat verzoeksters stiefvader haar leven en dat van haar kinderen moeilijk maakt omdat hij niet akkoord kan gaan met haar bekering en het feit dat verzoekster wordt nagekeken op straat in Wit-Rusland omdat zij een hijab draagt, niet kunnen volstaan als voldoende zwaarwichtige redenen om uit te gaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging: *“U kan niet aannemelijk maken dat er in uw hoofde bij terugkeer naar Wit-Rusland sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalde aan dat uw stiefvader het leven van u en uw kinderen moeilijk maakte. Hij was niet akkoord dat u zich bekeerd had en hij schreeuwde vaak tegen u en uw kinderen. Hij deed alles om u en uw kinderen uit het huis te krijgen. Hij dreigde ermee u en uw kinderen te vermoorden. Na een maand en half hield u het voor bekeken en bent u bij een vriendin gaan logeren (CGVS vrouw I p.6). U heeft in de maand en half, dat u bij uw vriendin woonde geen problemen meer gehad met uw stiefvader. U had al de communicatie verbroken en heeft sindsdien niets meer van hem vernomen (CGVS vrouw I p.7, II p.31). U heeft geen problemen gehad met de autoriteiten in Wit-Rusland of met enig andere persoon (CGVS vrouw II p.30). U gevraagd waarom u de bescherming van de Wit-Russische autoriteiten niet inriep omwille van de dreigementen die uw stiefvader uitte, verklaarde dat het geen zin had. Hij zou slechts vijftien dagen celstraf krijgen. U heeft evenmin klacht ingediend tegen de man (CGVS vrouw II p.31). U maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat u desgevallend geen beroep kon doen op de bescherming van de lokale autoriteiten. U verklaarde dat u op straat nagekeken werd omdat u de hijab droeg (CGVS vrouw II p.30). U heeft persoonlijk in de periode dat u in Wit-Rusland was geen problemen gehad omwille van uw religie. U werd nagekeken, maar u werd niet aangesproken of aangevallen (CGVS vrouw II p.30). Dergelijke voorvallen zijn onvoldoende ernstig om te gelden als vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Wit-Rusland.”* Waar verzoekster in het onderhavige verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal geen enkele documentatie of COI rapport toevoegde aan het administratief dossier met betrekking tot de vervolging van moslims in Wit-Rusland, merkt de Raad op dat het aan verzoekster toekomt om *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie, waar verzoekster evenwel in gebreke blijft. Door de loutere beweringen dat zij door geen enkele school zal worden aangenomen, niet toegelaten zal worden om met een hoofddoek les te geven aan orthodoxe christenen en dat zij niet zal kunnen werken zonder dat haar vrijheid van godsdienst wordt belemmerd, vermag verzoekster namelijk niet de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband te weerleggen. Het artikel *“VS-rapport klaagt gebrek godsdienstvrijheid in moslimlanden aan”* van Mondiaal Nieuws van 8 oktober 2002 en het artikel met *“Landenoverzicht vervolging”* van Eindtijd van 9 februari 2011, schetsen slechts een algemene situatie in het land van herkomst met betrekking tot de vrijheid van godsdienst en volstaan derhalve evenmin om in hoofde van verzoekster een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin te weerhouden. Verweerder kan derhalve worden bijgetreden waar deze pertinent in de nota opwerpt: *“(…) Derhalve kan een mensenrechtenrapport of de algemene situatie in het land van herkomst niet zonder meer volstaan om de aangehaalde vrees of risico aan te tonen.*

(…)

De verwijzing naar rapporten van algemene aard over de godsdienstvrijheid in Wit-Rusland toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Het komt in de eerste plaats aan de asielzoeker toe om aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij (RvS 19 januari 2005, p. 139.515), waardoor verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat

haar vrees voor vervolging door de bestreden beslissing niet op geldige wijze werd ontkracht omdat er opzoekingen werden gedaan naar de godsdienstvrijheid in Wit-Rusland.”

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevolgd worden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“U gevraagd wat u precies vreesde bij terugkeer naar Wit-Rusland, haalde aan dat u niet over een woonplaats en levensmiddelen beschikte. U had niemand meer in Wit-Rusland aangezien uw stiefvader niets meer van u wilde weten (CGVS vrouw I p.10). U hebt echter blijk gegeven nog over een functionerend netwerk te beschikken daar u vrij snel een andere woonplaats had gevonden bij een vroegere studievriendin (CGVS vrouw I p.6, p.7). Verder heeft u een diploma filologie en heeft u twee jaar als leerkracht gewerkt. U heeft Wit-Rusland in 2007 verlaten om uw vader te zoeken (CGVS vrouw I p.5). Hieruit kan geconcludeerd worden dat er in 2007 evenmin sprake was van een gegronde vrees voor vervolging die u noopte het land te verlaten. Bovendien bent u in 2016 vrijwillig teruggekeerd naar Wit-Rusland. Aangezien u vrijwillig naar Wit-Rusland keerde, kan er moeilijk gesproken worden van een gegronde vrees voor vervolging aldaar. Naast moeilijke levensomstandigheden voorziet u zelf geen problemen bij terugkeer naar Wit-Rusland. Dat dit louter socio-economische motieven zijn die geen uitstaan hebben met de Conventie hoeft geen betoog (CGVS vrouw I p.11).”,* vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift overigens op generlei wijze worden betwist.

Voorts voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spijkers op laag water zoekt waar deze overweegt dat geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen dat zij gedurende negen jaar in de Gazastrook zou hebben gewoond. Gelet op het voorgaande is het evenwel duidelijk dat verzoeksters asielaanvraag moet worden beoordeeld ten aanzien van Wit-Rusland en niet ten aanzien van de Gazastrook, Palestina. Derhalve zijn de motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot verzoeksters verblijf in de Gazastrook bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overtollige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.4.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. In acht genomen wat voorafgaat is er geen reden om verzoeksters asielaanvraag te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM)

betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekster legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoekster niet volstaan met de blote bewering dat zij in geval van terugkeer naar Wit-Rusland een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster op generlei wijze aan dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Waar verzoekster aanhaalt dat haar echtgenoot M.S. het statuut van vluchteling heeft ontvangen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat hun asielaanvragen onlosmakelijk verbonden zijn en hiertoe verwijst naar artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven waarborgt, merkt de Raad op dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts verzocht heeft om haar in de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en dat zij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie, waartoe overigens de commissaris-generaal niet bevoegd is.

In zoverre verzoekster erop wijst dat haar echtgenoot als vluchteling werd erkend en zij zich beroept op de eenheid van het gezin, wijst de Raad erop dat UNHCR in de paragrafen 181 tem 188 van het '*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*' (2011) stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling: verzoekster moet behoren tot het kerngezin, verzoekster bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekster.

De Raad benadrukt nog dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. *In casu* heeft verzoekster niet dezelfde nationaliteit als haar echtgenoot en moet haar asielaanvraag worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, *in casu* Wit-Rusland. Hetzelfde geldt voor haar kinderen die tevens over de Wit-Russische nationaliteit kunnen beschikken, zoals wordt

toegelicht in de bestreden beslissing. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet immers niet af aan de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag, die geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van Wit-Rusland. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van haar echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad herhaalt andermaal dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van gezinssituatie.

In zoverre verzoekster een schending van artikel 27, punt c van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvoert, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing zich *"steunt op een ondeugdelijk motief door te stellen dat 'eerbiediging van het gezinsleven' niet behoort tot haar bevoegdheid"* en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze verzoekster artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de

asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden acht waar zij opwerpt dat de commissaris-generaal geen rekening hield met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, daar dit artikel handelt over de documenten die een asielzoeker – indien mogelijk – dient over te maken aan de asielinstanties teneinde zijn aanvraag te ondersteunen. Zij legt derhalve geenszins een verplichting op aan de asielinstanties, zodat niet kan worden ingezien hoe een schending van dit artikel voorligt in onderhavig geval.

Zo verzoekster nog verwijst naar artikel 7, § 2 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (Procedurerichtlijn) dat stipuleert: *“De lidstaten kunnen bepalen dat een verzoeker een verzoek kan doen namens de personen die te zijnen laste komen. De lidstaten zorgen er in deze gevallen voor dat de meerderjarigen die ten laste van de verzoeker komen, ermee instemmen dat namens hen een verzoek wordt ingediend en dat zij, indien zij daar niet mee instemmen, zelf een verzoek kunnen doen.*

De instemming wordt gevraagd op het tijdstip waarop het verzoek wordt ingediend of uiterlijk wanneer de meerderjarige die ten laste van de verzoeker komt, persoonlijk wordt gehoord. Vooraleer de instemming wordt gevraagd, wordt elke ten laste komende meerderjarige persoonlijk en individueel medegedeeld wat de relevante procedurele gevolgen zijn van het indienen van een verzoek namens hem en van zijn recht om een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming te doen.”, merkt de Raad op dat dit artikel geenszins een verplichting oplegt aan de lidstaten om te voorzien in de mogelijkheid om een verzoek in te dienen namens personen ten laste. Ten overvloede benadrukt de Raad dat verzoekster gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van gezinssituatie.

2.7. Verzoekster voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen over de problematiek van godsdienstvrijheid in Wit-Rusland verwijst de Raad naar hetgeen zoals hoger reeds wordt uiteengezet in punt 2.4.4..

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoekster vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te

moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS